

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. гр. Карнобат, 08.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРНОБАТ, II СЪСТАВ в публично заседание на първи септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги Т. Добрев

при участието на секретаря Марияна Д. Тасева
като разгледа докладваното от Георги Т. Добрев Административно
наказателно дело № 20212130200199 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи. Образувано е по жалба от Д.А.Ч.. ЕГН *****, с постоянен адрес: с. *****, община Сунгурларе, област Бургас, ул. *****, № 12 и съдебен адрес: гр. Бургас, ул. Генерал Гурко № 18, ет. 2, адв. Б.Я., против Заповед за задържане на лице с рег. № 45433-64 / 07. 07. 2021 г. издадена от инспектор Г. К. Д. на длъжност Р-ч „ИП“ при РУ Сунгурларе.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед с искане за отмяната и присъждане на разноски в размер на адвокатския хонорар от 400 лева.

В съдебно заседание, жалбоподателката редовно призован се явява лично и с пълномощник адвокат Б.Я. БАК. Пълномощника на жалбоподателката поддържа жалбата, излага съображения за незаконосъобразност на издадената заповед. В хода на съдебните прения пледира за отмяна на заповедта като незаконосъобразна и заплащане на разноски в размер на 400 лева адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата сочи, че задържането на Д.А.Ч.. с обжалваната заповед е във връзка с БП № 120 / 2021 г. по описа на РУ- Сунгурларе, образувано за престъпление по чл. 167, ал. 2 от НК и при издаването и са спазени всички изисквания на ЗМВР и Инструкция № 81213-78 от 24. 01. 2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещения за настаняване на задържани лица и реда в тях на МВР. Посочва, че в процесната заповед е вписан реалния час, от който на жалбоподателката са били ограничени правата на свободно придвижване, като към момента на ограничаването на правото и на придвижване, са били разяснени всички права

устно на задържаното лице, и същата първоначално не е желала адвокатска защита. Предоставена и е била възможност да се свърже със свои близки, като първоначално задържаната е отказала, а в последствие при пристигането в РУ Сунгурларе е провела разговор от телефона на ответника със сина си. Извършен е бил медицински преглед, като при първа възможност екип е посетил задържаната в РУ- Сунгурларе. Задържането не е продължило 24 часа, а много по малко. Желает заповедта да бъде потвърдена.

Съдът след извършване на цялостна преценка на всички съотносими, допустими и събрани по делото доказателства установи, че жалбата е процесуално допустима, тъй като същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна с правен интерес от обжалването, до надлежния съд.

Районен съд - Карнобат, след като обсъди доказателствата по делото и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК извърши проверка на законосъобразността на оспорената заповед и на посочените в жалбата основания, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 55 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност. Видно от представените по делото писмо от Началник сектор „Човешки ресурси“ по ВС в отдел „Административен“ при ОДМВР- Бургас, типова длъжностна характеристика за длъжността „Разузнавач VI-V степен“ в група „Противодействие на икономическата престъпност“ към сектор „*****“ ответникът по жалбата Г. К. Д. е заемала длъжността „Разузнавач VI степен /ИП/“ в група „*****“ при Районно управление– Сунгурларе на ОД на МВР Бургас- изпълнителска длъжност, специфично наименование инспектор.

В заповедта за задържане на Д.А.Ч. е записано, че същата е издадена от ответника на 07. 07. 2021г. в 12. 30 часа, в село „*****“, община Сунгурларе на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, със срок на задържането до 24 часа, считано 12. 30 часа на 07. 07. 2021г. . Основанието на което е задържана жалбоподателката „Извършител на престъпление по чл. 167, ал. 2 от НК- на 07. 07. 2021 г. в с. „*****“, дава на другото имотна облага с цел да го склони да упражни изборителното си право в полза на определен кандидат, политическа партия или коалиция. „

На самата заповед жалбоподателката собственоръчно е записала „Получих и се запознах със заповедта 16,20“. На втора страница на заповедта е отразено, че лицето е освободено в 19, 40 часа на 07. 07. 2021 г..

В случая при издаване на обжалваната заповед е спазена предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Същата е била надлежно връчена на задържаното лице. В самата заповед независимо от времето на нейното фактическо издаване е бил отразен точния час, в който е било ограничено правото на свободно придвижване на жалбоподателката, а именно 12, 30 часа, съгласно чл. 13 от Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи.

От формална страна заповедта за задържане съдържа по голямата част от задължителните реквизити, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. В заповедта е посочено името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице: трите имена, ЕГН, адрес, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 72, ал. 4, 5 и чл. 73 от ЗМВР. Връчен му е екземпляр от заповедта.

Към заповедта са приложени протокол за полицейски обиск на лице,

декларация че задържаното лице е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", като декларацията е подписана от задържаното лице и полицейския служител. Приложен е и фиш за спешна медицинска помощ за извършен преглед на задържаното лице, според който екипа е пристигнал на адреса в 18, 15 часа.

В тази насока съдът не споделя изложеното в жалбата и в съдебните прения твърдение на процесуалният представител на жалбоподателката, за съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на процесната заповед, поради това, че на задържаната не е осигурена възможност да се свърже със свой близък или да се консултира със защитник. В декларацията, с която задържаната декларира, че е запозната с правата си на адвокатска защита и правото да се свърже със свой близък е записана датата и часа на фактическото задържане, а именно 12, 30 часа и във същата декларация, жалбоподателката не е отразила, че е запозната с правата си след връчването на процесната заповед- 16, 20 часа, което е направила върху самата заповед и върху декларацията по чл. 30, ал. 3 от ЗПП, което е индиция, че същата е била запозната с правата си още по време на фактическото и ограничаване на правото на придвижване, а не след момента на връчване на заповедта, което не съставлява процесуално нарушение при издаването на заповедта, както и съдът счита, че не е допуснато съществено процесуално нарушение при връчването на заповедта в по късен час, след като в самата заповед е отразен точния и действителен час на ограничаване правото на придвижване на жалбоподателката.

Според съдебната практика отразена в Решение № 1380 от 9.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 829/2015 г., „*Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 73 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Освен това тя се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено.*

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Освен това тя се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган.“ Или иначе казано предпоставка за прилагането на тази разпоредба от ЗМВР е наличието на достатъчно данни, от които да

може да се формира обосновано предположение, че задържаното лице е

извършило противоправно деяние. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, в извършването на конкретно престъпление, а само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката дори без условие за точна квалификация на деянието. Дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. Следователно задържането по реда на чл.72 от ЗМВР се извършва, не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Видно от материалите по БП № 120 / 2021 г. по описа на РУ- Сунгурларе и по конкретно от докладна записка на гл. инспектор Е.И.У., същия е получил на личният си телефон обаждане от комисар Н.Р. началник отдел „Охранителна полиция“ при ОД МВР Бургас за постъпил сигнал от С.Т. от гр. Бургас, че в кметството на с. ***** се раздават пари –сумата от 30-50 лева за да гласуват за определена политическа партия. След полученото обаждане е била организирана група служители на РУ- Сунгурларе за извършване на проверка в кметството за установяване на евентуални списъци и пари.

В следствие при извършеното разследване се установява, че подалият сигнала С.И.Т. го е получил анонимно по телефона, от неизвестно лице и чрез скрит номер на телефона на разговарящия с него.

Както е видно в самата процесна заповед, в същата не се съдържат фактическите основания за нейното издаване. Съдът счита, че цитирането на конкретен текст от НК не може да замени излагането на фактически основания за издаване на заповед за задържане, тъй като със същата се засягат по един сериозен начин законоустановени права и интереси на задържаното лице, каквото определено е правото на свободно придвижване.

При липса на мотиви, съдът не може да упражни контрол за законосъобразност върху обжалвания акт и същият подлежи на отмяна като незаконосъобразен по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК и издаден в нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. При осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса, доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаване и доколко те могат да се свържат с посочените от издателя правни норми. В тази връзка е и цитираната от пълномощника на жалбоподателката съдебна практика, както на националните съдилища, така и на ЕСПЧ. Съдът счита, че действително към момента на задържане на жалбоподателката не са били налице обосновани данни, че същата е извършила престъпление. Определено за да се приеме, че такива данни са налични, следва да бъде приложен критерият посочен в решение от 24. 06. 2014 г. на ЕСПЧ, а именно наличието на факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило конкретно престъпление, което в случая не се установява. От друга страна, дори и да се приеме, че към момента на издаване на заповедта е имало данни лицето да е било свързано с някакво престъпление, е било необходимо да се мотивира в акта защо се налага неговото задържане, за да се прецени именно съразмерността на мярката с оглед ограничените права.

Освен това липсата в заповедта на посочено фактическо основание за извършеното задържане е в нарушение на императивните изискванията за съдържание на Заповедта за задържане посочени в чл. 74, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и съставлява процесуално нарушение накърняващо правото на защита на задържаното лице, което сочи на незаконосъобразност на издадената заповед за задържане и представлява основание за нейната отмяна, като незаконосъобразна.

Предвид направеното искане за присъждане на разноските от процесуалния представител на жалбоподателката и с оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът следва да присъди поисканите разноски. В съдебно заседание процесуалния представител е поискал присъждането на платения адвокатски хонорар в размер на 400 лева, не направено искане за присъждане на платената държавна такса, поради което и съдът не следва да се произнася за същата. Между кориците на делото е приложен договор за правна защита и съдействие, в който е отразено че е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, заплатени в брой, с което са доказва действително извършени разноски, които следва да бъдат заплатени от бюджета на ОД на МВР – Бургас.

Мотивиран от изложеното Карнобатски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за полицейско задържане на лице с рег № 45433-64 / 07. 07. 2021 г. издадена от инспектор Г. К. Д. на длъжност Р-ч „ИП“ при РУ Сунгурларе, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана за срок до 24 часа Д.А.Ч.. ЕГН *****, с постоянен адрес: с. *****, община Сунгурларе, област Бургас, ул. ***** № 12.

ОСЪЖДА ОД на МВР– Бургас да заплати на Д.А.Ч.. ЕГН *****, с постоянен адрес: с. *****, община Сунгурларе, област Бургас, ул. ***** № 12 направените по делото разноски в размер на 400 /четиристотин/ лева.

НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ подлежи на касационно обжалване пред Административен съд Бургас в 14-дневен срок, считано от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Карнобат: _____